

אבא בטון לבן

אבא בטון לבן

יכסה הכל

ילד שלמדתי אתו בכתה ח'

נראה כמו גבושית של שלג

רק תנועות ראשו אולי,

פניו של אבי

בעצם אין זה אבי כלל

איש זר

העצים בשלכת, איפה שלכת?

שדה שבליים או שדה חמניות,

מכונית, מה שהיה פעם מכונית,

קפה בקר – גבעה לבנה קטנה על השלחן.

רק במקום בו אתה אמרת מלים

נוצרו חללים מדיקים

כמו בפומפיי העתיקה

אני מוציאה אותן בזהירות מהאדמה,

יוצקת לתוכן גבס, נחשת, זהב.

שני אנשים או חזים זה בזה

פניהם לשמים, אבל הידים

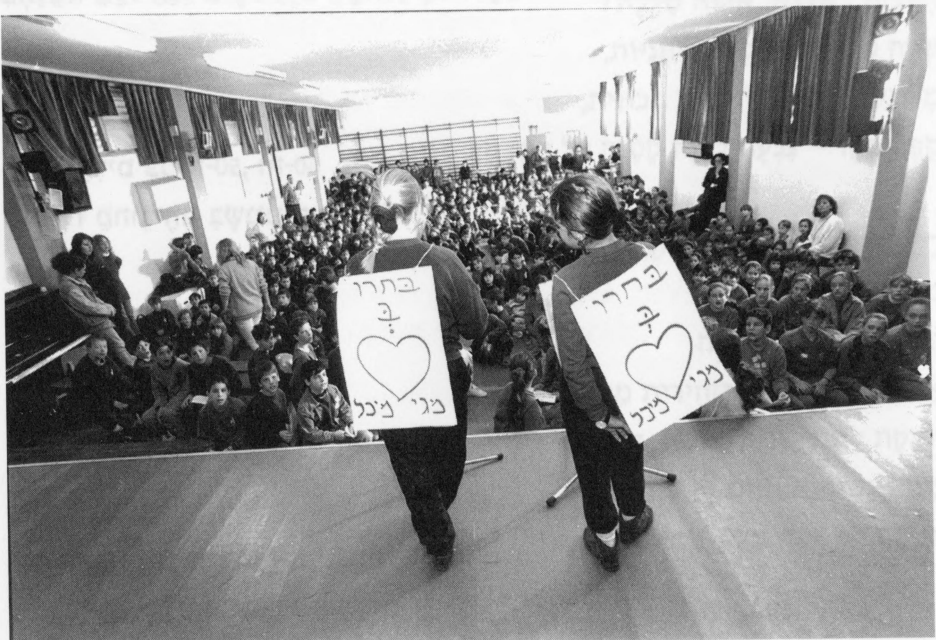
סנאית

ליד הארמון הקטן בשלכת מעל לים השחר
 פגשתי סנאית
 סנאית לא ראתה אותי
 כמו לפריס המטריפה לא היה לה אכפת,
 אבל היא הזכירה לי את אהבתך
 את יכלתך לראות
 את זנבי המפאר
 המגיע לי כמעט עד האזניים
 את ידי המחזיקות אגוז
 ואת עיני הצוחקות לרב
 את יכלתי לראותך
 בנוי לתלפיות
 עב קירות
 מתנשא מעל הגלים של הים השחר, תמיד שם

לכל הילדים בני ה-50, וה-60
 שגפרדו מהוריהם בשנים האחרונות

גופה של אמי
 צמצם את עצמו
 כמו שבר אלגברי מבריק,
 התוצאה הסופית הקטנה שכבה
 סגורת עינים
 השדים החמים צמצמו את עצמם
 עם רגליה הקטנות, אולי אין שדים
 רק חזה שטוח חם וחי ישנו
 עוד מעט גם הוא יעלם –

מְגַרֵשׁ הַמְשַׁחֲקִים הַרְאִשׁוֹן שֶׁל חַיִּי
אָנִי אַרוּץ בּוֹ עוֹד קֶצֶת
בֵּין רֵיחַ צְוֹאֲרָה
לִפְצֵעוֹן הַקֶּטָן שֶׁגִּדְדִתִּי לָהּ עַל הַכֶּתֶף
וְהִיא אֲמַרָה – אוֹי, מָה אַתָּה עוֹשֶׂה לִּי –
אָנִי אַרוּץ בּוֹ עוֹד קֶצֶת
בְּסֶךְ הַכֹּל מִהַמְגַרֵשׁ הַזֶּה
הַמְרֵאתִי
וְכֹאֲשֶׁר אֲרַצֶּה לְנַחֹת
לְהִיכֵן אֲנַחֵת?

חיפה 1995, צילום: אייל לנדסמן